

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w W.
przeciwko Miastu W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 27 lutego 2020 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 4050 (cztery tysiące pięćset) zł**

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w W. domagała się ustalenia, że aktualizacja wysokości opłaty rocznej z tytułu przysługującego jej prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej stanowiącej własność W jest nieuzasadniona. Wyrokiem z dnia 11 września 2018 r. Sąd Rejonowy w W. ustalił, że wypowiedzenie opłaty rocznej z tytułu przysługującego powódce prawa użytkowania wieczystego bliżej opisanej nieruchomości gruntowej, stanowiącej

własność W., dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr (...), było uzasadnione, zaś opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego od dnia 1 stycznia 2014 r. wynosi 68 662,64 zł, od dnia 1 stycznia 2015 r. - 100 896,32 zł i od dnia 1 stycznia 2016 r. 133 130 zł. Wyrokiem z dnia 27 lutego 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki od tego orzeczenia. Powódka wniosła skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Przywołana przez skarżącą potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie dotyczy przepisów wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej w odniesieniu do reprezentacji właściciela nieruchomości na gruncie ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn.: Dz.U. z 2020 r., poz.1990, dalej; „u.g.n.”) i koncentruje się wokół kwestii, czy przez właściwy organ należy rozumieć jedynie organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego (wójta, burmistrza lub

prezydenta miasta), czy też prawidłowe jest stanowisko przyznające takie kompetencje zarządom dzielnic W..

Skuteczne powołanie przyczyny kasacyjnej przewidzianej w art. 389⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nakładało na skarżącą powinność przedstawienia przepisów prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, szczegółowego opisanie, na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, wykazania, że mają poważny charakter, a ich rozwianie przez Sąd Najwyższy jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy; w przypadku rozbieżności niezbędne jest także przytoczenie przykładów takich sprzecznych rozstrzygnięć wydanych rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 11/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.). Skarżąca nie sprostowała wyżej przedstawionym wymaganiom, albowiem ani we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ani w jego uzasadnieniu, nie przytoczyła przepisów prawa, których wykładnia wywołuje, w jej ocenie, rozbieżności w orzecznictwie, przyczynę tę bowiem odniosła do „przepisów wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej”. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest jednak odrębną konstrukcyjnie i unkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest wystarczające odwołanie się w nim do podstaw skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, niepubl. oraz z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, niepubl.). Skarżąca nie opisała także szczegółowo, na czym mają polegać rozbieżności interpretacyjne, ograniczając się w zasadzie do ich zasygnalizowania. Nie ma ponadto podstaw do przyjęcia, że dokonanie wykładni przez Sąd Najwyższy we wskazanym zakresie jest niezbędne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Przedstawiony przez skarżącą problem interpretacyjny dotyczy dopuszczalności przyznania kompetencji zarządom dzielnic W. do wypowiedzenia wysokości dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność W. i dopuszczalności uznania zarządu dzielnicy W. za właściwy organ w rozumieniu art. 78 ust. 1 u.g.n., jednakże nie ma on znaczenia dla wyniku sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika bowiem, że w ocenie Sądu

Okręgowego stroną składającą przedmiotowe wypowiedzenie było W. reprezentowane przez Prezydenta W., skoro oświadczenie w tym przedmiocie złożyli członkowie zarządu dzielnicy działający na podstawie i w granicach pełnomocnictw udzielonych im przez Prezydenta W.. Odmiernym problemem jest natomiast kwestia oceny niewskazania powyższych pełnomocnictw w treści wypowiedzenia dotyczącej opłaty za użytkowanie wieczyste, dokonanej przez Sąd Okręgowy w oparciu o stosowne przepisy prawa cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2015 r., III CZP 40/15, OSNC 2016, nr 6, poz. 71). Skarżąca pomija także w tym zakresie zaakceptowaną przez Sąd Okręgowy ocenę Sądu Rejonowego zgodnie z którą, przekazanie dzielnicom W. do wykonania niektórych zadań i kompetencji W. na podstawie uchwały nr (...) Rady W., do której odniesiono się w treści wypowiedzenia, nie zmieniało charakteru tych zadań jako zadań własnych gminy, których wykonanie zostało dzielnicy powierzone, a w konsekwencji, że zadania te są wykonywane przez dzielnice W. nie w imieniu własnym, a w imieniu W. (art. 11 ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1817).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

ke